

Тълкувателно решение № 45 от 25.VI.1969 г. по гр. д. № 41/69 г., ОСГК

Съдебна практика на ВС на НРБ - гражданска колегия, 1969 г., С., Наука и изкуство, 1970 г.

чл. 323,

чл. 341,

чл. 348 ГПК

При насочено изпълнение чрез публична продан на вещи на длъжника последният разполага с правото на спиране и разсрочка по чл. 348 ГПК независимо от размера на дължимата сума. След спиране на изпълнението по чл. 438 ГПК вискателят може да прибегне и до друг способ на изпълнение независимо от размера на дължимата сума.

Съгласно чл. 348 ГПК, ако длъжникът внесе 20 на сто от предявените срещу него вземания и се задължи писмено да внася на съдебния изпълнител всеки три месеца по 10 на сто от тях, изпълнението се спира. Това основание за спиране и разсрочка се прилага, когато вискателят е прибягнал до способите на изпълнение върху вземания на длъжника. Член 348 ГПК говори изрично за спиране на проданта, а такава няма, когато изпълнението е насочено върху вземанията на длъжника, респективно върху неговото трудово възнаграждение, в размерите, предвидени в чл. 341 ГПК. Според чл. 323, ал. 2 ГПК вискателят е длъжен да посочи в молбата си способа на изпълнението. Той е този, който избира и определя способа на изпълнението. Щом вискателят се е насочил към публична продан на вещи на длъжника, а не е избрал някой друг способ, включително посочения в чл. 341 ГПК* - запор върху трудовото му възнаграждение, той ще носи всички последици на избрания от него способ, включително и възможността за спиране на изпълнението при условията на чл. 348 ГПК. Това ще стане независимо от размера на дължимата сума. Без изрично волеизявление от страна на вискателя не може да се приложи чл. 341 ГПК* - съдебният изпълнител не е властен да определи способа на изпълнението.

Следователно дотогава, докато избраният от вискателя способ за изпълнение е публична продан на вещи на длъжника, последният разполага с правото по чл. 348 ГПК независимо от размера на дължимата сума, тъй като служебно не може да се премине към друг изпълнителен способ, включително запор върху трудовото възнаграждение на длъжника по чл. 341 ГПК*.

Съгласно чл. 323, ал. 2 ГПК вискателят може да посочи в молбата си няколко способа на изпълнение. Същият в течение на производството може да прибегне и до друг способ на изпълнение, както и да посочи други имоти на длъжника за удовлетворение на своето вземане, като в такъв случай само се съобщава на длъжника - чл. 325, ал. 1 ГПК.

По своето естество всеки изпълнителен способ представлява особен изпълнителен процес, който се урежда от важащите само за него особени правила, както и от общите правила относно всички изпълнителни способности. Затова и отделните изпълнителни способности в рамките на принудителното производство, макар и насочени към една и съща цел - принудителното удовлетворяване на вискателя, притежават своя самостоятелност. Щом защитата на длъжника по чл. 348 ГПК се дава само тогава, когато изпълнението е насочено към публична продан на неговите вещи, то този текст, както се изтъкна по-горе, не го брани при останалите изпълнителни способности.

Ето защо, макар изпълнението, насочено към публична продан на вещи на длъжника, да е спряно по чл. 348 ГПК, вискателят може да прибегне към друг изпълнителен способ, включително запор върху трудовото възнаграждение на длъжника по чл. 341 ГПК независимо от размера на задължението, защото съобразно

смисъла на закона спряно е изпълнението само досежно продажбата на вещите на длъжника.

-----

* Изменен (ДВ, бр. 28/83 г.)